ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 1 KATOWICE, DNIA 15 STYCZNIA **1948**

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

1.
DEKRET
z dnia 22 października 1947 r.

o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 378, z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Prawo obywatelstwa polskiego służy każdemu, kto przed dniem 1 września 1939 r. miał na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska stałe miejsce zamieszkania, udowodnił swą polską narodowość przed komisją weryfikacyjną (narodowościową) i uzyskał na tej podstawie stwierdzenie swej polskiej narodowości przez właściwą władzę administracji ogólnej I instancji oraz złożył deklarację wierności Narodowi i Państwu Polskiemu.

Art. 2. Osoby, które nie poddały się weryfikacji przed komisją weryfikacyjną z przyczyn zasługujących na uwzględnienie, mogą ubiegać się o stwierdzenie narodowości polskiej przez władzę administracji ogólnej I instancji ostatniego ich miejsca zamieszkania.

Art. 3. Weryfikacja, dokonana w stosunku do mieszkańców b. Wolnego Miasta Gdańska przed wejściem w życie dekretu niniejszego według zasad ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 106, uważana jest za dokonaną zgodnie z przepisami art. 1, chociażby zamieszkali oni na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska dopiero po dniu 31 sierpnia 1939 r.

Art. 4. Przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) mają zastosowanie na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska w zakresie nie objętym niniejszym dekretem.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w zakresie ich właściwości.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel

2.
DEKRET
z dnia 22 października 1947 r.

o zmianie i rozciągnięciu mocy obowiązującej dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o fundacjach i zatwierdzeniu darowizn i zapisów na cały obszar Państwa Polskiego.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 66, poz. 400, z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawa-

nia dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 7 lutego 1919 r. o fundacjach i zatwierdzaniu darowizn i zapisów (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 215), zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 372), wprowadza się zmianę następującą:

Art. 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 14 Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia przekazać niektóre kompetencje ministrów przewidziane w niniejszym dekrecie wojewódzkim władzom administracji ogólnej".

Art. 2. Moc obowiązującą dekretu, o którym mowa w art. 1, zmienionego w sposób tamże określony, rozciąga się na cały obszar Państwa Polskiego.

Równocześnie uchyla się moc obowiązującą wszystkich przepisów w przedmiotach unormowanych dekretem niniejszym, a w szczególności:

1) §§ 8, 32—43 i 49 tytułu XIX części drugiej powszechnego prawa krajowego, ogłoszonego w pierwszej redakcji patentem z dnia 5 lutego 1794 r., w drugiej zaś — patentem z dnia 11 kwietnia 1803 r.;
2) §§ 80 — 83 i 85 — 88 kodeksu cywilnego niemieckiego;
3) art. 1 — 4 i 5 § 2 pruskiej ustawy wykonawczej do kodeksu cywilnego niemieckiego z dnia 20 września 1899 r. (Zb. u. prusk., str. 177);
4) art. 4 i 5 rozporządzenia króla pruskiego z dnia 16 listopada 1899 r. w sprawie wykonania kodeksu cywilnego niemieckiego (Zb. u. prusk., str. 562);
5) reskrypt najwyższy z dnia 31 lipca 1762 r. co do obowiązku władz zebrania akt fundacyjnych i założenia ksiąg fundacyjnych;
6) dekret nadworny z dnia 16 grudnia 1819 r. o sposobie sporządzenia aktu fundacyjnego (Zbiór Kropatschka tom 42);
7) dekret kancelarii nadwornej z dnia 31 grudnia 1820 r. (Zb. u. p. austr. Nr 160);
8) dekret kancelarii nadwornej z dnia 12 lipca 1822 r. co do obowiązku płacenia odsetek od kapitałów fundacyjnych za czas od śmierci fundatora;
9) dekret kancelarii nadwornej z dnia 1 października 1823 r.;
10) dekret kancelarii nadwornej z dnia 16 listopada 1826 r. dotyczący skuteczności fundacji (Zb. u. p. austr. Nr 89);
11) dekret kancelarii nadwornej z dnia 21 maja 1841 r. (Zb. u. p. austr. Nr 69);
12) dekret kancelarii nadwornej z dnia 7 lipca 1841 r. co do kompetencji władz administracyjnych do przyjęcia, zmiany lub zniesienia fundacji;
13) dekret kancelarii nadwornej z dnia 26 lipca 1844 r. co do lokowania kapitałów zakładowych u osób prywatnych;
14) przepis pkt 7 najwyższego postanowienia z dnia 12 kwietnia 1852 r. ustanawiającego Ministra Spraw Wewnętrznych spadkobiercą kancelarii nadwornej, jako Ministerstwa dla spraw fundacyjnych;
15) przepis art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. o zniesieniu Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40), o ile dotyczy szczególnych kompetencji wojewody lwowskiego w zakresie spraw fundacyjnych;
16) przepis § 40 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 marca 1921 r. do ustawy z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych drugiej instancji (województw) na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerii, w księstwie krakowskim oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 234).

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych oraz innym zainteresowanym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Oświaty: Stanisław Skrzeszewski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej: Edmund Giebartowski

3.
DEKRET

z dnia 22 października 1947 r.

o wyjątkowym skróceniu czasu nauki (terminu) i pracy (praktyki) czeladniczej w przemysłach rzemieślniczych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 380, z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu:

1) czas nauki (termin) w przemyśle rzemieślniczym dla osób, które w chwili rozpoczęcia nauki (terminu) ukończyły 18 lat, wynosić winien zasadniczo 18 miesięcy, a nie może przekraczać lat dwóch; Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Oświaty, po wysłuchaniu opinii Związku Izb Rzemieślniczych R. P., może skrócić czas nauki (termin) poniżej określonego w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu czasokresu, a nawet zwolnić od odbywania nauki (terminu) absolwentów licencjonowanych kursów zawodowych;
2) władza przemysłowa I instancji może, po wysłuchaniu opinii właściwej terytorialnie izby rzemieślniczej, zwolnić całkowicie lub częściowo osobę, która ukończyła lat 18, od obowiązku przedłożenia świadectwa co najmniej trzyletniej pracy w charakterze czeladnika w danym rodzaju rzemiosła, przewidzianego w art. 145 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463);
3) zawiesza się obowiązek przedłożenia zaświadczenia władzy przemysłowej I instancji o samoistnym, nieprzerwanym wykonywaniu rzemiosła w ciągu co najmniej 6 lat, przewidziany w art. 158 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350).

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Oświaty: Stanisław Skrzeszewski

4.
DEKRET

z dnia 22 października 1947 r.

w sprawie uprawnień obywateli polskich, powołanych w latach 1941—1945 r. przez władze Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich do świadczeń osobistych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 65, poz. 384, z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyż-

szych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza co następuje:

Art. 1. Obywatelom polskim, którzy z polecenia władz Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich wykonali w czasie od dnia 22 czerwca 1941 r. do dnia 16 grudnia 1945 r. świadczenia osobiste, służą uprawnienia przewidziane w art. 21 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o świadczeniach osobistych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 55, poz. 354).

Posiadającym obywatelstwo polskie członkom rodzin osób wymienionych w ust. 1 służą uprawnienia przewidziane w art. 22 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Tadeusz Kochanowicz
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

5.
DEKRET

z dnia 28 października 1947 r.

o mocy prawnej ksiąg wieczystych na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 410 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Prowadzone według dotychczasowych przepisów księgi wieczyste tracą moc co do nieruchomości położonych poza granicami administracyjnymi miast, a wchodzących w skład zapasu ziemi w rozumieniu dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

2. Jeżeli część nieruchomości wchodzi w skład zapasu ziemi, księga wieczysta traci moc w odniesieniu do całej nieruchomości.

3. Wymienione w niniejszym artykule księgi wieczyste zachowują jednak znaczenie dokumentów z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z przepisów o mocy obowiązującej orzeczeń wydanych przez sądy niemieckie.

Art. 2. 1. Dla nieruchomości wymienionych w art. 1 do czasu założenia nowych ksiąg wieczystych urządza się i prowadzi zbiory dokumentów według rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu zbioru dokumentów oraz o postępowaniu w przedmiocie składania dokumentów (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 368).

2. Zakładanie ksiąg wieczystych dla tych nieruchomości odbywa się w sposób przewidziany przy zakładaniu ksiąg dla nieruchomości, których księgi zaginęły.

3. Przy zakładaniu ksiąg wieczystych nie uwzględnia się wpisów, które ulegałyby wykreśleniu w myśl art. 6 ust. 3, a treść służebności utrzymanych w mocy podlega wpisaniu zgodnie z ustaleniem władzy administracji ogólnej I instancji.

Art. 3. Dla nieruchomości nie objętych przepisami art. 1 prowadzi się nadal istniejące księgi wieczyste według przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych po dniu 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 367).

Art. 4. 1. Co do nieruchomości przekazanych przez Państwo na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska na zasadzie dekretów z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) i z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządzone przez sąd złożenie dokumentów do zbioru dokumentów ma wszelkie skutki wpisu w księdze wieczystej, nie wyłączając rękojmi wiary publicznej.

2. Złożenie dokumentów do zbioru dokumentów jest dopuszczalne również, gdy chodzi o powstanie:

1) odrębnej własności lokalu;
2) hipotek i ciężarów realnych.

3. Sąd z urzędu wyda nabywcy nieruchomości dokument stwierdzający jego prawo własności.

Art. 5. Księgi wieczyste dla nieruchomości wymienionych w art. 4 ust. 1 oraz dla nieruchomości, których dotychczasowe księgi utraciły moc na zasadzie art. 1, mogą być zakładane także na wniosek władzy administracji ogólnej I instancji.

Art. 6. 1. Do zgłoszenia wniosku o wpisanie prawa własności nieruchomości wchodzących w skład zapasu ziemi w rozumieniu dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) na rzecz Skarbu Państwa, nabywców lub innych władz i instytucyj uprawnione są władze administracji ogólnej I instancji. Podstawą wpisu prawa własności tych nieruchomości na rzecz nabywców jest odpis prawomocnego orzeczenia o wykonaniu aktu nadania, a na rzecz władz i instytucji — odpis prawomocnego orzeczenia o przekazaniu. Dla oznaczenia nieruchomości w razie jej podziału wystarczy zaświadczony przez władzę administracji ogólnej I instancji opis i szkic nieruchomości ze wskazaniem obszaru i granic.

2. Jednocześnie z wpisaniem na rzecz nabywcy prawa własności będzie wpisana w księdze wieczystej jako ciężar realny należność z tytułu niezapłaconej ceny gospodarstwa (działki).

3. Przy wpisaniu prawa własności na rzecz osób wymienionych w ust. 1 będą wykreślone z urzędu z księgi wieczystej wszelkie ograniczenia prawa własności oraz wszelkie obciążenia odnośnej nieruchomości z wyjątkiem służebności gruntowych, których utrzymanie władza administracji ogólnej I instancji uzna za niezbędne w granicach przez nią ustalonych.

Art. 7. Do zgłoszenia wniosku o wpisanie na rzecz Skarbu Państwa w księdze wieczystej prawa własności do mienia nieruchomego nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska obok okręgowych urzędów likwidacyjnych uprawnione są władze administracji ogólnej I instancji. Podstawą takiego wpisu jest zaświadczenie władzy składającej wniosek, że nieruchomość przeszła na własność Skarbu Państwa na mocy dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Art. 8. Przy sprzedaży nieruchomości w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) instytucja kredytowa sporządzająca umowę jest uprawniona do zgłoszenia wniosku o ujawnienie praw nabywcy w księdze wieczystej. Podstawą wpisu prawa własności jest odpis umowy sprzedaży poświadczony przez instytucję kredytową oraz odpis stanowiącego podstawę umowy orzeczenia komisji osadnictwa nierolniczego.

Art. 9. 1. Wnioski o wpisy do ksiąg wieczystych oparte na przepisach niniejszego dekretu podlegają opła-

tom sądowym, a dołączone do nich dokumenty — opłacie sądowej od załączników i opłacie skarbowej.

2. Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może ustalić zasady zwalniania od opłat określonych w ust. 1.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Odbudowy, Skarbu i Sprawiedliwości każdemu w zakresie jego właściwości.

Art. 11. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc art. 32 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) oraz art. 28 ust. 1 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389).

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Kowalewski
w/z Minister Odbudowy: Juliusz Żakowski.
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

6.
DEKRET
z dnia 28 października 1947 r.

o zmianie ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 66, poz. 412, z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W art. 3 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 220) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu: „Opłat tych nie uważa się za koszty uzyskania przychodów w rozumieniu art. 10 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99)".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu, Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka.

7.
DEKRET
z dnia 28 października 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 404 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310) wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2 ust. 1 dodaje się pkt d) w brzmieniu: „d) dziecko, którego rodzice nie żyją lub są nieznani z miejsca pobytu, jeżeli zachowaniem swym wykazuje niemiecką odrębność narodową i po ukończeniu 13 roku życia wyrazi życzenie zachowania tej odrębności".

2) W art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Pozbawienie dziecka obywatelstwa może jednak nie nastąpić, jeżeli:
a) jedno z rodziców wyrazi życzenie, aby dziecko zachowało obywatelstwo Państwa Polskiego;
b) rodzicom odebrana została władza rodzicielska albo jeżeli dziecko wychowywane jest nie przez rodziców, lecz w instytucji społecznej lub przez osobę, która nie traci obywatelstwa".

3) W art. 3 po wyrażeniach: „i podlega przepisowi art. 2" dodaje się „ust. 1 pkt b) i c)".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych, Skarbu i Oświaty.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Administracji Publicznej: E. Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: S. Radkiewicz
Minister Obrony Narodowej: Michał Żymierski
Marszałek Polski
w/z Minister Spraw Zagranicznych: S. Leszczycki
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Oświaty: Stanisław Skrzeszewski

8.
ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW
z dnia 2 października 1947 r.

w sprawie uchylenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o stowarzyszeniach służących katolickim celom religijnym i wyznaniowym.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 65, poz. 395, z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 10 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 94, poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o stowarzyszeniach służących katolickim celom religijnym i wyznaniowym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 72).

§ 2. Do stowarzyszeń istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a służących katolickim celom religijnym i wyznaniowym, stosuje się przepisy prawa o stowarzyszeniach.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych — każdemu w jego zakresie działania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Adm. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel

9.

OBWIESZCZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ
z dnia 6 listopada 1947 r.
o sprostowaniu błędu w ustawie z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 467, z dnia 10 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się w ustawie z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 270) następujące błędy:

1) w art. 17 ust. 2 w wierszu 6 zamiast wyrazów „dekretu niniejszego" winny być wyrazy „ustawy niniejszej";

2) art. 18 ust. 1 winien brzmieć:

„1) Z poparcia Państwa w zakresie, przewidzianym przepisami art. 6, 8 i 9 ustawy niniejszej, korzystać będą ponadto:

a) budowle rozbudowywane, nadbudowywane (w odniesieniu do części nowych) oraz budowle niemieszkalne, przebudowane na cele mieszkalne (w odniesieniu do części przebudowanych),

b) budowle poddane naprawie na podstawie przepisów dekretu o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny z dnia 26 października 1945 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Odbudowy z dnia 26 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 181),

jeśli zawierać będą mieszkania o powierzchni użytkowej, nie przekraczającej w przypadkach, określonych w lit a) — 80 m², a w lit. b) — 90 m².

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Adm. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

10.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH
z dnia 24 listopada 1947 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego w przedmiocie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach wymagających szczególnego zaufania.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 480 z dnia 22 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 7 i 11 ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 2 ust. (2) i (3) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 450) otrzymują następujące brzmienie:

„(2) Wysokość kaucji wynosi:

a) dla przedsiębiorstw świadczenia usług w sprawach paszportowych i wizowych (art. 1 ust. (1) pkt 3) — 500.000 zł;

b) dla przedsiębiorstw ochrony mienia, detektywów prywatnych, pośrednictwa w zawieraniu małżeństw i pośrednictwa w zakresie urządzania przedsięwzięć rozrywkowych (art. 1 ust. (1) pkt 1), 2), 4) i 5) — 200.000 zł.

(3) Władza może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zniżyć kaucję dla przedsiębiorstw wymienionych w pkt b) ustępu poprzedzającego, nie niżej jednak jak do 50.000 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz

11.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 10 grudnia 1947 r.
o zniesieniu gminy wiejskiej Rokitno-Szlacheckie w powiecie zawierciańskim województwie śląskim i utworzeniu gminy wiejskiej Łazy w tymże powiecie i województwie.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 484, z dnia 22 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 770) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się gminę wiejską Rokitno-Szlacheckie w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim, a z obszaru jej tworzy się nową gminę wiejską Łazy z siedzibą w Łazach, w granicach tegoż powiatu i województwa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski

12.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 6 grudnia 1947 r.
wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy w sprawie zarachowań i odliczeń przy przekazywaniu mienia nierolniczego na Ziemiach Odzyskanych i obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 482 z dnia 22 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 9 ust. 4, art. 10 ust. 1 i art. 12 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły wyżej przytoczonego dekretu.

§ 2. 1. Za mienie nieruchome, którego wartość może być przedmiotem zarachowania w myśl art. 9 ust 1, uważa się nieruchomość w rozumieniu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 319).

2. Prawo do zarachowania służy osobom, które były właścicielami mienia w chwili repatriacji lub w chwili pozostawienia go na terenach wskazanych w art. 9 ust. 1 oraz ich spadkobiercom.

3. Prawo do zarachowania służy również w przypadku, gdy mienie pozostawione przestało być po 1 września 1939 r. na podstawie aktów ustawodawczych przedmiotem własności prywatnej.

§ 3. Władze wskazane w § 6 ustalają na wniosek osób uprawnionych mienie i jego wartość podlegającą zarachowaniu według zasad postępowania dowodowego, ustalonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 wraz z późniejszymi zmianami).

§ 4. Wartość mienia, podlegającego zarachowaniu, ustala się na podstawie norm szacunkowych, stosowanych przy przymusowym ubezpieczeniu od ognia z uwzględnieniem współczynników dla określenia wartości mienia, uchwalonych przez Główną Komisję Klasyfikacyjno-Szacunkową.

§ 5. Prawo do zarachowania może być wykorzystane tylko jeden raz. Osoba ubiegająca się o zarachowanie powinna podać całe mienie nieruchome, jakie pozostawiła na terenach określonych w art. 9 ust. 1, bądź całość mienia, które podlega zarachowaniu na podstawie umów międzynarodowych.

§ 6. 1. Władzą powołaną do ustalania prawa do zarachowania i jego wysokości jest komisja osadnictwa nierolniczego właściwa ze względu na miejsce położenia mienia, o którego przekazanie ubiega się osoba uprawniona.

2. Ustalenie prawa do zarachowania na podstawie dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) jest równoznaczne z ustaleniem prawa do zarachowania przez komisję osadnictwa nierolniczego.

§ 7. Termin zgłaszania wniosków o ustalenie prawa do zarachowania wynosi:

a) dla osób przebywających w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze Rzeczypospolitej 6 miesięcy od tej daty,

b) dla osób przebywających za granicą 6 miesięcy od daty przybycia do kraju, nie może być jednak późniejszy niż 31 grudnia 1948 r.

Niezgłoszenie uprawnień, w terminach przewidzianych wyżej, powoduje ich utratę.

§ 8. 1. Osobom wymienionym w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 odlicza się od ceny nabycia lub czynszu dzierżawnego za przekazane mienie 50% tej ceny lub czynszu nie więcej jednak niż kwotę, odpowiadającą 50% wartości budynku, o którym mowa w § 9.

2. Osoba uprawniona do uzyskania odliczenia może wykorzystać swoje uprawienia tylko jeden raz bez względu na to, czy posiada uprawnienia do odliczania z jednego czy więcej tytułów.

3. Osoby, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4, które swoje uprawnienia do uzyskania odliczenia wywodzą ze stosunku prawnego do tej samej osoby, nie mogą łącznie uzyskać odliczenia wyższego, niż przewidziane w ust. 1.

§ 9. Zastosowanie odliczeń, o których mowa w § 8, następuje niezależnie od zarachowania za mienie pozostawione, z tym że wartość zarachowania i odliczenia łącznie nie może być wyższa niż przeciętna wartość budynku na Ziemiach Odzyskanych i obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska o powierzchni użytkowej pomieszczeń równającej się 220 m².

§ 10. Zarachowanie lub odliczenie przewidziane w art. 9 i 10 nie może nastąpić w przypadku, gdy przedmiotem przekazania są obiekty mieszkalne typu willowego o luksusowym wyposażeniu.

§ 11. 1. Prawo do zarachowania za mienie pozostawione mają tylko te osoby, które zamieszkają na stałe na Ziemiach Odzyskanych lub na terenie b. Wolnego Miasta Gdańska do 31 grudnia 1947 r. W stosunku do osób, wymienionych w § 7 lit. b, termin wyżej podany przedłuża się do czasu przewidzianego dla zgłaszania wniosków o zarachowanie.

2. Osoby, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 4, mają prawo do odliczenia pod warunkiem, że zamieszkały na stałe na Ziemiach Odzyskanych lub terenie b. Wolnego Miasta Gdańska do dnia 9 maja 1946 r. bądź w 6 miesięcy od daty powstania warunków, uzasadniających prawo do odliczenia.

3. Osoby przeniesione służbowo poza teren Ziem Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska nie tracą uprawnień, wynikających z art. 9 lub 10, jeżeli zarachowanie lub odliczenie nastąpić ma przy przekazaniu mienia, które osoby te zagospodarowały i które użytkują za pośrednictwem swych rodzin lub osób będących na ich utrzymaniu.

4. Żołnierze służby czynnej, wymienieni w art. 7 ust. 1 pkt 2, pełniący służbę poza obszarem Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska korzystają z uprawnień, wynikających z art. 9 i 10, jeżeli zarachowanie albo odliczenie nastąpić ma przy przekazaniu mienia, które osoby te zagospodarowały i które użytkują za pośrednictwem swych rodzin lub osób, będących na ich utrzymaniu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Przemysłu i Handlu: Eugeniusz Szyr
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

13.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRÓW: ZIEM ODZYSKANYCH, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH, SKARBU ORAZ ODBUDOWY.

z dnia 14 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa w sprawie włączeń i wydzieleń z zapasu ziemi na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 433 z dnia 21 listopada 1947 r.).

Na podstawie art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 279) zarządza się, co następuje:

I. Przepis ogólny.

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

II. Włączenie do zapasu ziemi.

§ 2. 1. Do zapasu ziemi (art. 1 i 2) włącza się położone w granicach administracyjnych miast nieruchomości lub ich części, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przewidziane są jako gospodarstwa rolne wszelkich typów bądź działki rybackie.

2. W miastach, nie posiadających planu zagospodarowania przestrzennego, włącza się do zapasu ziemi nieruchomości lub ich części, użytkowane dla produkcji rolnej, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia obszar danej nieruchomości lub jej części przekracza 3 ha powierzchni ogólnej.

§ 3. Wykazy nieruchomości, podlegających w myśl § 2 włączeniu do zapasu ziemi, sporządzają powiatowe władze administracji ogólnej (władze ziemskie) po zasięgnięciu opinii właściwych zarządów miejskich i władz planowania przestrzennego, po czym przedstawiają je wojewodzie.

§ 4. 1. O włączeniu nieruchomości do zapasu ziemi decyduje wojewoda.

2. Decyzja o włączeniu nieruchomości do zapasu ziemi podlega ogłoszeniu w dzienniku wojewódzkim; ogłoszenie to zastępuje doręczenie decyzji.

3. Od decyzji przewidzianej w ust. 1 przysługuje odwołanie właścicielowi włączonej nieruchomości i zarządowi miejskiemu do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, który decyduje ostatecznie po zasięgnięciu opinii Ministra Odbudowy oraz Ministra Ziem Odzyskanych bądź Ministra Administracji Publicznej.

§ 5. 1. Za lasy i grunty leśne w rozumieniu art. 3 uważa się odosobnione kompleksy leśne o zwartej powierzchni bez względu na to, czy wchodzą w skład jednej lub kilku nieruchomości.

2. Włączeniu do zapasu ziemi mogą ulec państwowe lasy i grunty leśne o powierzchni ponad 25 ha, jeżeli ze względu na oddalenie od innych lasów państwowych

nie nadają się do prowadzenia państwowego gospodarstwa leśnego, a także jeżeli ze względu na postulaty planowego zagospodarowania przestrzennego włączenie ich jest konieczne i może nastąpić bez istotnej szkody dla gospodarstwa leśnego.

§ 6. Włączenie państwowych lasów i gruntów leśnych do zapasu ziemi następuje na podstawie porozumienia wojewody i właściwych dyrekcyj lasów państwowych, po zasięgnięciu opinii dowódcy właściwego okręgu wojskowego.

III. Wydzielenie z zapasu ziemi.

§ 7. 1. Wydzielenie nieruchomości lub ich części z zapasu ziemi odbywa się na wniosek zainteresowanej władzy lub instytucji bądź też z urzędu.

2. Wniosek związku samorządowego powinien być poparty uchwałą rady narodowej.

§ 8. Wniosek w sprawie wydzielenia nieruchomości lub ich części (§ 7) składa zainteresowana władza bądź instytucja powiatowej władzy administracji ogólnej (władzy ziemskiej). Władza ta po zasięgnięciu opinii właściwej władzy planowania przestrzennego przesyła wniosek wojewodzie wraz ze swoją opinią.

§ 9. Wniosek o wydzielenie i przekazanie nieruchomości lub jej części powinien zawierać:

1) nazwę i siedzibę władzy bądź instytucji. ubiegającej się o nieruchomość bądź jej część;
2) nazwę i położenie nieruchomości lub jej części:
3) obszar z wyszczególnieniem jego przeznaczenia;
4) rodzaj i ilość zabudowań, inwentarza oraz innych składników gospodarstwa;
5) wskazanie obecnego posiadacza bądź użytkownika;
6) szczegółowe umotywowanie wniosku.

§ 10. 1. O wydzieleniu nieruchomości lub ich części z zapasu ziemi z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 2 decyduje wojewoda.

2. O wydzieleniu nieruchomości lub ich części na cele: wojskowe, bezpieczeństwa publicznego, państwowej gospodarki leśnej, szkolnictwa wyższego, opiekuńczo-wychowawcze, tworzenia państwowych i samorządowych ośrodków kultury rolnej lub podstawowych zakładów przemysłu rolnego oraz jeżeli o wydzielenie nieruchomości lub jej części ubiega się kilka władz lub instytucji — decyduje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Odbudowy i Ministrem Ziem Odzyskanych bądź Ministrem Administracji Publicznej.

§ 11. 1. Ogólny obszar wydzieleń, o których decyduje wojewoda, nie może przekraczać 3% zapasu ziemi

2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Odbudowy oraz Ministrem Ziem Odzyskanych bądź Ministrem Administracji Publicznej powiększyć normę przewidzianą w ust. 1.

§ 12. 1. Nieruchomości przeznaczone na cele realizowane przez władze państwowe bądź przez instytucje lub przedsiębiorstwa państwowe, nie posiadające prawa nabywania nieruchomości na swoją własność przekazuje się w zarząd i użytkowanie tym władzom, instytucjom lub przedsiębiorstwom.

2. Nieruchomości wydzielone na rzecz instytucji lub przedsiębiorstw, posiadających prawo nabywania nieruchomości na swoją własność, przekazuje się im na własność z obowiązkiem uiszczenia sumy równej szacunkowi nieruchomości.

3. Nieruchomości, wydzielone na rzecz związku samorządu terytorialnego, przekazuje się temu związkowi na własność tytułem darmym, z tym jednak, że odpowiedzialność Skarbu Państwa wynikająca z przepisów art. 5 i z tytułu nakładów, dokonanych przez osoby trzecie przechodzi na związek samorządowy.

§ 13. 1. Szacunek i terminy spłaty należności za nieruchomości, przekazane w myśl § 12 ust. 2, ustala się na zasadach obowiązujących przy nadawaniu gospodarstw (działek) na podstawie dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

2. Przeniesienie prawa własności nieruchomości następuje w drodze orzeczenia powiatowej władzy administracji ogólnej. W przypadku położenia nieruchomości na obszarze kilku powiatów właściwą władzę wyznacza wojewoda.

3. W orzeczeniu przewidzianym w ust. 2 należy wymienić instytucję lub przedsiębiorstwo, któremu nieruchomość przekazuje się na własność, oraz przedmiot i warunki przekazania.

§ 14. Do ujawnienia w księgach wieczystych (gruntowych) prawa własności nieruchomości lub ich części przekazanych instytucjom lub przedsiębiorstwom na własność, stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg wieczystych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej; podstawą wpisu jest odpis orzeczenia przewidzianego w § 13 ust. 2.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Kowalewski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Leśnictwa: Bolesław Podedworny

14.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 10 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1933 r. o doręczaniu pism sądowych przez organa gminne w postępowaniu cywilnym i karnym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 398, z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 863 kodeksu postępowania cywilnego, art. XIII przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego oraz art. 675 kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o doręczaniu pism sądowych przez organa gminne w postępowaniu cywilnym i karnym (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 549) wprowadza się zmianę następującą:

§ 6. ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wynagrodzenie gmin miejskich i wiejskich za każde dokonane przez funkcjonariusza gminnego doręczenie w postępowaniu cywilnym i karnym ustala się w wysokości podwójnej każdoczesnej opłaty pocztowej za list zwykły najniższej wagi."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Adm. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

15.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 11 grudnia 1947 r.

o zniesieniu Sądu Grodzkiego w Rudzie Śląskiej w okręgu Sądu Okręgowego w Katowicach.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 475 z dnia 16 grudnia 1947 r.).

Na podstawie art. 1 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o upoważnieniu do tworzenia sądów oraz zmiany ich okręgów, a ponadto do przenoszenia sędziów na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 11 poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się w okręgu Sądu Okręgowego w Katowicach Sąd Grodzki w Rudzie Śląskiej i okręg tego Sądu włącza się do okręgu Sądu Grodzkiego w Zabrzu (okręg Sądu Okręgowego w Gliwicach) z wyjątkiem gmin: Godula i Orzegów, które włącza się do okręgu Sądu Grodzkiego w Bytomiu (okręg Sądu Okręgowego w Bytomiu)

§ 2. Sprawy Sądu Grodzkiego w Rudzie Śląskiej, które przed dniem 1 stycznia 1948 r. wpłyną do Sądu Okręgowego w Katowicach, toczą się w tym Sądzie do ich prawomocnego ukończenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

16.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: APROWIZACJI oraz PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 14 listopada 1947 r.

w sprawie unormowania obrotu mięsem, wędlinami i innymi wyrobami wędliniarskimi.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455 z d. 3 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się na wytwarzanie oraz dopuszcza się do obrotu następujące rodzaje wędlin i wyrobów wędliniarskich o oznaczonej zawartości składników odżywczych:

		wieprzowiny chudej	tłuszczu	wołowiny
kiełbasę popularną	o zawartości	70%	5%	25%
„ zwyczajną	„	65%	25%	10%
„ krakowską	„	90%	5%	5%
„ cytrynową	„	90%	5%	5%
„ białą surową	„	90%	10%	—
„ serdelową	„	55%	30%	15%
„ serdelki	„	70%	25%	5%
„ metka	„	90%	5%	5%
„ mortadela i parówki	„	90%	5%	5%
„ krakowską suchą	„	90%	5%	5%
kiszkę pasztetową	„	wątroba 40%	30%	—
pasztet	„	„ 40%	25%	15%
kiszkę podgardlaną	„	wołowe kołduny, wątroba, głowizna, nogi,		
„ wątrobianą	„	kasza, 20% tłuszczu twardego z karków nietop., wątroba		
„ kaszaną	„	kasza, krew, podroby		
salceson włoski	„	krew, głowizna, skórki, nóżki, ozorki		
„ krwisty	„	krew, głowizna, skórki, serce		
boczek wędzony	wygląd i jakość	zwyczajna — handlowa bez domieszek		
słoninę wędzoną	„ „	„	„ „	„
szynki	„ „	„	„ „	„
polędwicę	„ „	„	„ „	„
baleron	„ „	„	„ „	„

§ 2. Wzbronione jest wytwarzanie i dokonywanie obrotu:

kiełbasą serbską	roladą ozorową
„ moskiewską	„ z prosięcia
„ tyrolską	„ francuską
„ litewską	„ ryjkową
„ królewską	„ figową
„ węgierską	salami włoskim
„ jałowcową	„ węgierskim
„ krajaną suchą	„ niemieckim
„ krajaną surową	polędwicą łososiową
„ wiejską suchą	słoniną węgierską
kiełbaskami dwudziestki	boczkiem faszerowanym
kiełbaskami dziesiątki	schabem pieczonym
kiełbaskami piątki	

oraz innymi wędlinami i wyrobami wędliniarskimi, niewymienionymi w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wyrób wędlin oraz innych wyrobów wędliniarskich, przeznaczonych do obrotu, może odbywać się wyłącznie w wytwórniach wędliniarskich lub wytwórniach przetworów mięsnych.

§ 4. Wyrób wędlin oraz obrót wędlinami i wyrobami wędliniarskimi odpowiadać powinny warunkom, określonym w rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1936 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 643), jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 5. Mięso, pochodzące z uboju zwierząt rzeźnych, przeznaczone do obrotu, dziczyzna w kawałkach i bite ptactwo oskubane mogą być sprzedawane w następujących miejscach sprzedaży:

1) halach mięsnych (hurt),
2) sklepach rzeźniczych (jatkach),
3) „ (jatkach) z mięsem końskim.
4) tanich jatkach.

§ 6. Obrót wędlinami i wyrobami wędliniarskimi, przeznaczonymi do spożycia, mięsem zwierząt rzeźnych, dziczyzną w kawałkach oraz bitym ptactwem oskubanym — w handlu okrężnym, na targowiskach, rynkach, straganach i kioskach ulicznych jest wzbroniony, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w § 40 ust. 2 powołanego w § 4 rozporządzenia.

§ 7. Wędliny oraz inne wyroby wędliniarskie przeznaczone do obrotu muszą być zaopatrzone przez wytwórców we własne plomby firmowe.

§ 8. Przepis § 7 nie odnosi się do wędlin i innych wyrobów wędliniarskich sprzedawanych we własnych sklepach wytwórcy, znajdujących się w tej samej miejscowości, co wytwórnia. Sklepy własne wytwórcy sprzedające wyłącznie wytwory własnej produkcji winny zaopatrzyć się w wywieszkę umieszczoną w oknie wystawowym sklepu, stwierdzającą sprzedaż artykułów wytwarzanych we własnym przedsiębiorstwie. Wywieszka winna posiadać pieczęcie cechu rzeźniczo-wędliniarskiego i właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 9. Na żądanie władz administracyjnych i właściwych organów kontrolnych dozoru nad artykułami żywnościowymi i przedmiotami użytku sprzedawcy winni wykazać się dowodami zakupu i pochodzenia mięsa, wędlin oraz innych wyrobów wędliniarskich.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: wz Eugeniusz Szyr
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz.

17.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI

z dnia 2 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 2 maja 1947 r. o opłatach przemiałowych na cele zaopatrzenia reglamentowanego i o przemiale zbóż.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 67, poz. 419, z dnia 31 października 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Aprowizacji z dnia 2 maja 1947 r. wydanym w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Skarbu o opłatach przemiałowych na cele zaopatrzenia reglamentowanego i o przemiale zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 193) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Ustala się następujące najniższe dopuszczalne wysokości procentowe przemiału:

a) dla żyta — 80%
b) dla pszenicy — 70%
c) dla jęczmienia — 65 %

i dopuszcza się do obrotu mąkę i kaszę tylko z powyższych przemiałów, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 2.

2. Minister Aprowizacji może:

a) zezwolić w określonych młynach na przemiał procentowo niższy, niż wskazany w ust. 1, żyta i pszenicy dla celów wyżywienia dzieci i chorych lub potrzeb religijnych oraz jęczmienia w przypadku stosowania mąki jęczmiennej jako domieszki do wypieku pieczywa;
b) określić uprawnionych do sprzedaży mąki pochodzącej z takiego przemiału.

2) Dodaje się po § 2 nowy paragraf 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Minister Aprowizacji może zobowiązać młyny do stosowania domieszek dla otrzymania mąki określonego typu“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Rolnictwa i Ref. Roln.: Jan Dąb-Kocioł
Minister Administr. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

18.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 listopada 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 456, z dnia 3 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) zarządzam, co następuje:

§ 1. § 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 10, poz. 51 i z 1946 r. Nr 34, poz. 215) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 3. Do korzystania z reformy rolnej uprawnieni są ci bezrolni, robotnicy i pracownicy rolni oraz drobni dzierżawcy, którzy prowadzą samodzielne gospodarstwo domowe, a praca na roli stanowi dla nich zawód, dający główne źródło utrzymania“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł.

19.
ZARZĄDZENIE
MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 20 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ustalenia wykazów przedsiębiorstw państwowych korzystających z ulg i zwolnień w zakresie niektórych podatków komunalnych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 139, poz. 853, z dnia 21 listopada 1947 r.)

Na podstawie art. 10 ust. 2 pkt. 3), 16 pkt. 1) i 25 pkt. 1) dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustala się wykazy przedsiębiorstw państwowych rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego, których:

1) gospodarstwa rolne opłacają w roku podatkowym 1946 podatek gruntowy w wysokości 4% podstawy opodatkowania, poczynając zaś od roku podatkowego 1947 — 8% podstawy opodatkowania (zał. Nr 1);

2) nieruchomości i zajmowane przez nie lokale wolne są od podatku od nieruchomości i od lokali poczynając od roku podatkowego 1946 aż do odwołania (zał. Nr 2);

3) nieruchomości i zajmowane przez nie lokale wolne są od podatku od nieruchomości i od lokali tylko w latach podatkowych 1946 i 1947 (zał. Nr 3).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1946 r

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: J. Dubiel
Minister Skarbu: K. Dąbrowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 października 1947 r.

WYKAZ

przedsiębiorstw państwowych, których gospodarstwa rolne opłacają w roku podatkowym 1946 podatek gruntowy w wysokości 4% podstawy opodatkowania, poczynając zaś od roku podatkowego 1947 — 8% podstawy opodatkowania.

Część budżetu państwowego	Nazwa przedsiębiorstwa
10. Ministerstwo Skarbu	1) Polski Monopol Solny
	2) Polski Monopol Tytoniowy
	3) Państwowy Monopol Spirytusowy
	4) Polski Monopol Zapałczany
13. Ministerstwo Komunikacji	1) Polskie Koleje Państwowe
18. Ministerstwo Poczt i Telegrafów	1) Polska Poczta, Telegraf i Telefon

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 października 1947 r.

WYKAZ

przedsiębiorstw państwowych, których nieruchomości i zajmowane przez nie lokale wolne sa od podatku od nieruchomości i od lokali, poczynając od roku podatkowego 1946 aż do odwołania.

Część budżetu państwowego	Nazwa przedsiębiorstwa lub zakładu
3. Prezydium Rady Ministrów	1) Polska Agencja Prasowa
10. Ministerstwo Skarbu	1) Państwowy Zakład Emerytalny 2) Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych 3) Polski Monopol Solny 4) Polski Monopol Tytoniowy 5) Państwowy Monopol Spirytusowy 6) Polski Monopol Zapałczany 7) Polski Monopol Loteryjny
13. Ministerstwo Komunikacji	1) Polskie Koleje Państwowe
16. Ministerstwo Kultury i Sztuki	1) Państwowy Teatr Polski w Warszawie
18 Ministerstwo Poczt i Telegrafów	1) Polska Poczta, Telegraf i Telefon
20. Ministerstwo Zdrowia	1) Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu Higieny
21. Ministerstwo Odbudowy	1) Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 października 1947 r.

WYKAZ

przedsiębiorstw państwowych, których nieruchomości i zajmowane przez nie lokale wolne sa od podatku od nieruchomości i od lokali tylko w latach podatkowych 1946 i 1947 r.

Część budżetu państwowego	Nazwa przedsiębiorstwa lub zakładu
14. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych	1) Państwowe Zakłady Hodowli Roślin 2) Zarząd Państwowych Nieruchomości Ziemskich
18. Ministerstwo Poczt i Telegrafów	1) Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne

20.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Przemysłu i Handlu, Aprowizacji, Odbudowy, Komunikacji, Poczt i Telegrafów oraz Ziem Odzyskanych — w sprawie wadium przy przetargach oraz zabezpieczenia zaliczek i odszkodowań umownych na dostawy i roboty na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego.

(Przedruk z „Monitora Polskiego“ Nr. 152 poz. 903, z dnia 22 grudnia 1947 roku.)

Na podstawie § 20 ust. 2 i 3 oraz § 44 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29-go stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wszelkiego rodzaju wadia przy przetargach oraz na zabezpieczenie wykonania umów, jako kaucję, tudzież na zabezpieczenie udzielanych zaliczek gotówkowych lub materiałowych przyjmować należy następujące walory (wartości):

1) gotówkę (wpłaty bezpośrednie lub pokwitowania kas);
2) bilety skarbowe;
3) państwowe papiery wartościowe (obligacje pożyczek państwowych):
   a) emitowane po zakończeniu wojny — po kursie kaucyjnym, który określi Minister Skarbu w drodze obwieszczenia w „Monitorze Polskim“;
   b) emitowane przed dniem 1 września 1939 r. — od terminu i na warunkach, które zostaną ogłoszone przez Ministra Skarbu w drodze obwieszczenia w „Monitorze Polskim“;
4) wkładkowe książeczki oszczędnościowe: Pocztowej Kasy Oszczędności, bankowe, komunalnych kas oszczędności i spółdzielni kredytowych, wystawione po dniu 1 marca 1945 r.
   Książeczki oszczędnościowe wkładkowe imienne muszą być przed przyjęciem ich na zabezpieczenie lub wadium zawinkulowane;
5) należności na rachunkach zawinkulowanych w instytucjach kredytowych, powstałe po dniu 1 marca 1945 r.;
6) gwarancje instytucyj kredytowych posiadających uprawnienia do wydawania gwarancyj;
7) zastaw materiałów potrzebnych do wykonywania dostaw lub robót wraz ze scedowaną polisą ubezpieczeniową na te materiały;
8) kaucje hipoteczne (ewikcja) mieszczące się w granicach 50% szacunku wartości nieruchomości wraz z poprzedzającymi je innymi wpisami hipotecznymi;
9) weksle, jeżeli stanowią zabezpieczenie obok kaucji hipotecznej (ewikcji);
10) cesja bezspornych należności ze Skarbu Państwa.

§ 2. Listy gwarancyjne wystawione przez instytucje kredytowe muszą być, przed ich przyjęciem na zabezpieczenie zaopiniowane przez Ministerstwo Skarbu, czy stanowią dostateczne zabezpieczenie zobowiązań.

Nie podlegają opiniowaniu listy gwarancyjne wystawione:

a) przez banki państwowe;
b) przez Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A., Bank Handlowy w Warszawie S. A.; Bank Polska Kasa Opieki S. A.; Polski Bank Komunalny S. A.; Komunalny Bank Kredytowy S. A.; Bank Gospodarstwa Spółdzielczego — do kwoty zł 3.000.000 — na każdy list gwarancyjny;
c) przez komunalne kasy oszczędności do kwoty zł 500.000 — na każdy list gwarancyjny oraz
d) listy gwarancyjne przyjmowane wyłącznie na wadia przy przetargach, wystawione przez instytucje kredytowe posiadające uprawnienia do wydawania gwarancyj.

Ministerstwo Skarbu — w drodze zarządzenia — może zmienić granice wysokości kwot, do jakich wystawione gwarancje bankowe wymienione pod lit. b i c mogą być przyjmowane na zabezpieczenie bez zasięgania opinii w Ministerstwie Skarbu.

§ 3. Przy przyjmowaniu walorów (wartości), określonych w § 1 pkt. 4—10, wpłaty Premiową Pożyczką Odbudowy Kraju 1945 r. powinny wynosić przynajmniej:

1) 25% przy wadiach i
2) 10% przy zabezpieczeniu zaliczki i wszelkich innych zabezpieczeniach.

§ 4. Kaucje na odszkodowanie umowne w wymaganej wysokości, utworzyć można również w drodze zastosowania potrąceń (umówionego procentu) z częściowo dokonywanych wypłat w miarę postępu dostaw lub robót.

§ 5. Jeżeli wykonanie dostawy lub roboty uzależnione jest od uprzedniego udzielenia zaliczki, może być ona udzielona po uprzednim otrzymaniu jej zabezpieczenia w walorach (wartościach) określonych w § 1 pkt 2—10.

§ 6. Wysokość zaliczki nie może przekraczać 50% w stosunku do całkowitej sumy umówionych dostaw lub robót (względnie pewnej jego części, grupy, fazy), przy czym zaliczki do 25% mogą być wypłacane po podpisaniu przez strony umowy, o ile tego wymagają odnośne przepisy po zaaprobowaniu umowy przez właściwe władze zwierzchnie (nadzorcze), a także w miarę wykonania (postępu) części dostaw lub robót.

O potrzebie udzielenia zaliczki i określenia jej wysokości w granicach od 25% do 50% decydują odnośne władze zwierzchnie umawiających się stron.

§ 7. Udzielenie zaliczki wyższej niż 50% wymaga uprzedniej zgody właściwego Ministra.

§ 8. Zaliczki mogą być udzielane zależnie od warunków umowy, bezprocentowe lub oprocentowane.

Wysokość oprocentowania zaliczki nie może przewyższać obowiązującej stopy dyskontowej Narodowego Banku Polskiego.

§ 9. Zarządzenie niniejsze nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych lub znajdujących się pod zarządem państwowym przy dokonywaniu przez te przedsiębiorstwa dostaw i robót na rzecz Skarbu Państwa, samorządu i instytucyj prawa publicznego oraz niczym nie narusza przepisów rozporządzeń Ministra Odbudowy wydawanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 133) o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) K. Dąbrowski
Minister Adm. Publ.: (—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu i Handlu: (—) Hilary Minc
Minister Aprowizacji: (—) Wł. Lechowicz
Minister Odbudowy: (—) Michał Kaczorowski
wz. Minister Komunikacji: (—) J. Olewiński
Minister Poczt i Telegrafów: (—) Dr Józef Putek
wz. Minister Ziem Odzyskanych: J. Dubiel

21.

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW APROWIZACJI oraz PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 listopada 1947 r.

o zobowiązaniu przedsiębiorstw hurtowego handlu zbożem do zakupu, gromadzenia rezerw i zbywania Funduszowi Aprowizacyjnemu zboża oraz produktów przemiału.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 140, poz. 854 z dnia 24 listopada 1947 r.)

Na podstawie §§ 8 i 9, pkt. 3 i 4, rozporządzenia Ministrów Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie unormowania obrotu zbożem i głównymi produktami przemiału (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zobowiązuje się przedsiębiorstwa hurtowego handlu zbożem i produktami przemiału, które posiadają zezwolenia A, B i C lub zgłosiły wnioski o wydanie tych zezwoleń, do:

a) zakupu (skupu) zboża i produktów przemiału na zlecenie i rachunek Funduszu Aprowizacyjnego oraz odstępowania Funduszowi Aprowizacyjnemu na jego zlecenie części lub całości posiadanych przez nie zapasów zboża i produktów przemiału po cenach rynkowych;

b) utrzymywania na zlecenie i rachunek Funduszu Aprowizacyjnego rezerw zboża i produktów przemiału;

c) ujawniania Funduszowi Aprowizacyjnemu na jego zlecenie warunków dokonywanych transakcyj zakupu (skupu), przemiału i sprzedaży zboża oraz produktów zbożowych;

d) składania na zlecenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu okresowych sprawozdań o wysokości obrotów i stanie zapasów.

§ 2.

Z chwilą nałożenia na wymienione przedsiębiorstwa obowiązków, przewidzianych w § 1, przedsiębiorstwa te nie mogą zbywać zboża i produktów przemiału przedsiębiorstwom i instytucjom, wymienionym w §§ 10 i 12 rozporządzenia Ministrów: Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r. w sprawie unormowania obrotu zbożem i głównymi produktami przemiału (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348) bez uzyskania zgody Funduszu Aprowizacyjnego.

§ 3.

W razie niewykonania przez przedsiębiorstwa hurtowego handlu zbożem i produktami przemiału nałożonych na zasadzie §§ 1 i 2 niniejszego zarządzenia obowiązków, władze przemysłowe mogą cofnąć wydane przedsiębiorstwu zezwolenie lub nakazać zamknięcie Oddziału lub ajentury.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji: (—) W. Lechowicz
Minister Przemysłu i Handlu: (—) H. Minc

22.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 listopada 1947 r.

o ustaleniu wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 138, poz. 850 z dnia 20 listopada 1947 r.)

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 roku o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P Nr 51, poz. 396) w brzmieniu dekretu z dnia 28 październik 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) oraz art. 14 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) w brzmieniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R P. Nr 4, poz. 29) i z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wysokość zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych ustala się na kwotę 600 zł tygodniowo czyli 2.500 zł miesięcznie.

§ 2. Jeżeli szczegółowe przepisy prawne o ubezpieczeniu społecznym nie zawierają odmiennych postanowień, zarobek, ustalony w § 1, stanowi podstawę wymiaru świadczeń i składek przy ubezpieczeniu osób pobierających wynagrodzenie niższe lub nie pobierających żadnego wynagrodzenia.

§ 3. Zarobek, ustalony w § 1, stosuje się przy wymiarze składek od pierwszego dnia okresu wymiarowego przypadającego po ogłoszeniu niniejszego zarządzenia, a przy wymiarze świadczeń — do świadczeń, należnych za okresy po ogłoszeniu niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej
(—) Edmund Giebartowski

23.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 grudnia 1947 r.

o zryczałtowaniu należności ubezpieczalni społecznych za pomoc leczniczą dla osób, pobierających zaopatrzenia emerytalne lub renty.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 154, poz. 912, z dnia 29 grudnia

Na podstawie art. 2 ust. 3 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P., Nr 4, poz. 28) oraz § 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 marca 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji, Poczt Telegrafów, Leśnictwa, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych o pomocy leczniczej dla osób, pobierających zaopatrzenia emerytalne lub renty (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 159) zarządzam, co następuje:

§ 1. Miesięczna opłata ryczałtowa za każdą osobę (grono rodzinne) pobierająca zaopatrzenie emerytalne lub rentę wynosi:

1) za okres od dnia 1 sierpnia 1944 r. do dnia 30 września 1945 r. kwotę . . . . . . 25 zł
2) za okres od dnia 1 października 1945 r. do dnia 31 grudnia 1945 r. kwotę . . . . . 40 zł
3) za okres od dnia 1 stycznia 1946 r. do dnia 31 marca 1946 r. kwotę . . . . . . 50 zł
4) za okres od dnia 1 kwietnia 1946 r. do dnia 30 czerwca 1946 r. kwotę . . . . . . 70 zł
5) za okres od dnia 1 lipca 1946 r. do dnia 30 września 1946 r. kwotę . . . . . . 90 zł
6) za okres od dnia 1 października 1946 r. do dnia 31 grudnia 1946 r. kwotę . . . . . . 110 zł

§ 2. Poczynając od dnia 1 stycznia 1947 r. miesięczną opłatę ryczałtową za każdą osobę (grono rodzinne), pobierającą zaopatrzenie emerytalne lub rentę, ustala się w wysokości comiesięcznych przeciętnych kosztów pomocy leczniczej w poszczególnych ubezpieczalniach społecznych.

Kwotę ryczałtowej opłaty miesięcznej oblicza ubezpieczalnia, przyjmując za podstawę sumę wydatków na świadczenia, z wyłączeniem świadczeń pieniężnych, oraz przeciętną liczbę ubezpieczonych i uprawnionych do pomocy leczniczej w danym miesiącu: uzyskany iloraz zaokrągla się do jednostek złotego w górę.

§ 3. Dla instytucyi, które przeprowadzają rozrachunki z ubezpieczalniami społecznymi za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ustala się na okres od dnia 1 stycznia 1947 r. zaliczkową opłatę miesięczną za każdą osobę (grono rodzinne) pobierającą zaopatrzenie emerytalne na kwotę 200 zł.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1944 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Edmund Giebartowski

24.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

z dnia 10 lipca 1947 r.

o rejestracji cudzoziemców oraz przedłużaniu terminu ważności wiz, wydawaniu administracyjnych wiz pobytowych i zezwoleń na pobyt stały.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 154, poz. 911 z dnia 29 grudnia 1947 r.)

W celu uporządkowania spraw pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przypomnienia o ciążących na nich obowiązkach na podstawie art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr 83 poz. 465) i §§ 6, 8, 25, 27—30 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1929 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 575) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każdy cudzoziemiec, przybyły na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlega obowiązkowi meldunkowemu. Obowiązek ten winien być dopełniony w ciągu 24 godzin od chwili przybycia, względnie od chwili zmiany miejsca pobytu (adresu).

§ 2.

Każdy cudzoziemiec, przybyły na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezależnie od obowiązku meldunkowego podlega obowiązkowi rejestracji. Obowiązek ten jest jednorazowy i winien być dopełniony osobiście, najpóźniej w terminie 8 dni od chwili przybycia do Polski.

§ 3.

Rejestrację przeprowadza się w Powiatowych, względnie Miejskich Komendach Milicji Obywatelskiej miejsca pobytu cudzoziemca.

§ 4.

Wypełnienie obowiązku rejestracji polega na zgłoszeniu się we właściwej Komendzie M. O. w celu:

a) okazania ważnego paszportu zagranicznego, zaopatrzonego w ważną wizę, udzieloną przez jedną z polskich placówek konsularnych za granicą,
b) złożenia wypełnionych i podpisanych dwóch deklaracji rejestracyjnych, zaopatrzonych w dwie fotografie.

§ 5.

Po dopełnieniu obowiązku rejestracji należy cudzoziemcowi wydać zaświadczenie o rejestracji.

§ 6.

Zezwolenie na pobyt może uzyskać cudzoziemiec wyłącznie przed przyjazdem do Polski za pośrednictwem właściwego polskiego urzędu konsularnego.

§ 7.

Przedłużenia terminu ważności wizy wydają Wojewódzkie a w Warszawie i Łodzi Miejskie Komendy Milicji Obywatelskiej miejsca pobytu cudzoziemca.

§ 8.

Właściwe (§ 7) Wojewódzkie lub Miejskie Komendy Milicji Obywatelskiej wydają cudzoziemcom zezwolenia na zmianę pobytu czasowego na stały.

§ 9.

Cudzoziemcy, którzy przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, a którzy nie dopełnili obowiązku rejestracji przed władzami administracji ogólnej po dniu 22 lipca 1944 r., obowiązani są obowiązku tego dopełnić w sposób, przewidziany w niniejszym zarządzeniu, w ciągu 8-miu dni od daty jego wejścia w życie.

§ 10.

Cudzoziemcy, którzy przybyli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, a którzy nie posiadają paszportów zagranicznych, zaopatrzonych w ważne wizy pobytowe, winni, jeżeli pragną pozostać w Polsce czasowo lub na stałe, w ciągu 14-tu dni od wejścia w życie niniejszego zarządzenia zwrócić się do właściwego przedstawicielstwa dyplomatycznego w Polsce o wydanie im ważnych paszportów zagranicznych, zaś w ciągu dalszych 8-miu dni — do właściwej Wojewódzkiej (Miejskiej) Komendy Milicji Obywatelskiej o wydanie administracyjnej wizy pobytowej i zaświadczenia o rejestracji lub zezwolenia na pobyt stały.

§ 11.

Obowiązkom, wymienionym w niniejszym zarządzeniu, nie podlegają cudzoziemcy, którym służy prawo zakrajowości.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze nie dotyczy Niemców, których rejestrację i pobyt regulują odrębne zarządzenia.

§ 13.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Bezpiecz. Publicznego: (—) St. Radkiewicz
Minister Spraw Zagranicznych: (—) Z. Modzelewski
w/z Minister Adm. Publ.: Wł. Wolski, Podsekr. Stanu
w/z Minister Ziem Odzysk.: J. Dubiel, Podsek. Stanu

25.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA LEŚNICTWA
z dnia 30 listopada 1947 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej i Ministrem Ziem Odzyskanych, w sprawie współdziałania organów administracji lasów państwowych z władzami administracji ogólnej, w zakresie dotyczącym ochrony lasów nie stanowiących własności Państwa.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 145, poz. 883, z dnia 6 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 29 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 111, poz. 932), w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 13 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 429) oraz w związku z art. 1 pkt. 1 lit. b dekretu z dnia 5 września 1947 r. o zakresie działania urzędu Ministra Leśnictwa (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 327) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej i Ministrem Ziem Odzyskanych, co następuje:

1. Do współdziałania z władzami administracji ogólnej w zakresie ochrony lasów nie stanowiących własności Państwa, powołuje się nadleśniczych i dyrektorów lasów państwowych.

2. Nadleśniczowie i dyrektorzy lasów państwowych będą wydawać odpowiednio za powiatowe i wojewódzkie władze administracji ogólnej orzeczenia i zarządzenia w sprawach, które należą do zakresu działania tych władz, według przepisów o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa. Wojewoda może zastrzec w drodze zarządzenia pewne kategorie spraw do osobistej decyzji swojej względnie starostów powiatowych, a to stosownie do właściwości rzeczowej wojewódzkich i powiatowych władz administracji ogólnej w zakresie ochrony lasów.

3. Właściwość terytorialną nadleśnictw w zakresie spraw uregulowanych niniejszym zarządzeniem ustalą i podadzą do powszechnej wiadomości powiatowe władze administracji ogólnej.

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30 listopada 1947 r.

Minister Leśnictwa: (—) Bolesław Podedworny
Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: (—) Józef Dubiel

26.
ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 17 grudnia 1947 r. Nr. P. H. A. 16/8/47
w sprawie zatwierdzenia podziału miasta Katowic na okręgi kominiarskie.

Na zasadzie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) i ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) oraz § 16 rozporządzenia wykonawczego Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 111, poz. 942) zatwierdzam podział miasta Katowice na 9 okręgów kominiarskich.

OKRĘG I.

Okręg I obejmuje dzielnicę miasta od toru szosy Kochłowickiej, średnią linią w kierunku wschodnim do ul. Plebiscytowej, od ul. Plebiscytowej linią powietrzną w kierunku południowym do granicy miasta, granicą miasta w kierunku południowo-zachodnim do drogi leśnej (na Szadoku), granica między Załęską Hałdą w kierunku toru kolejowego kopalni „Wujek", do szosy Kochłowickiej.

OKRĘG II.

Okręg II obejmuje dzielnicę miasta średnią linią ul. Zamkowej od północy w kierunku południowym do rzeki Rawy, rzeką Rawą w kierunku wschodnim do ul. Bogucickiej, średnią linią ul. Bogucickiej, w kierunku południowym do ul. 1-go Maja, średnią linią ul. 1-go Maja w kierunku zachodnim do ul. Paderewskiego, średnią linią ul. Paderewskiego do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego w kierunku wschodnim do ul. Murckowskiej, średnią linią ul. Murckowskiej w kierunku południowym do granicy miasta, granicą miasta w kierunku wschodnio-północnym do ul. Zamkowej.

OKRĘG III.

Okręg III obejmuje dzielnicę miasta od mostu kolejowego św. Jana, średnią linią toru kolejowego w kierunku zachodnim do łuku toru kolejowego Załęże, stąd linią powietrzną w kierunku południowym do ul. Kozielskiej, średnią linią ul. Kozielskiej do ul. Pakuły, średnią linią ul. Pakuły do ul. Raciborskiej, pl. Dr. Rostka, średnią linią ul. Mikołowskiej od pl. Dr Rostka do ul. Żwirki i Wigury, średnią linią ul. Zwirki i Wigury do ul. Drzymały, średnią linią ul. Drzymały do ul. Kościelnej, średnią linią ul. Powstańców do ul. Reymonta, średnią linią ul. Reymonta do ul. Jagiellońskiej, średnią linią ul. Jagiellońskiej do ul. Sienkiewicza, średnią linią ul. Sienkiewicza do ul. Jul. Ligonia, średnią linią ul. Ligonia do ul. Plebiscytowej, średnią linią ul. Plebiscytowej do ul. 27-go Stycznia i mostu kolejowego św. Jana.

OKRĘG IV.

Okręg IV obejmuje dzielnicę miasta średnią linią od mostu kolejowego św. Jana w kierunku wschodnim do ul. Lubeckiego, średnią linią ul. Lubeckiego do ul. Warszawskiej, średnią linią ul. Warszawskiej i 1-go Maja do ul. Bogucickiej, średnią linią ul. Bogucickiej do rzeki Rawy, średnią linią rzeki Rawy do ul. Bankowej, średnią linią ul. Bankowej do ul. Warszawskiej, średnią linią ul. Warszawskiej w kierunku zachodnim do Rynku, średnią linią ul. św. Jana do mostu kolejowego św. Jana.

OKRĘG V.

Okręg V obejmuje dzielnicę miasta od mostu kolejowego św. Jana, średnią linią toru kolejowego w kierunku zachodnim do łuku toru kolejowego granica Załęza, od łuku toru kolejowego granicą Załęża w kierunku huty „Baildon" do rzeki Rawy, średnią linią rzeki Rawy w kierunku wschodnim do ul. Bankowej, średnią linią ul. Bankowej do ul. Warszawskiej, średnią linią ul. Warszawskiej do Rynku, stąd średnią linią ul. św. Jana do mostu kolejowego św. Jana.

OKRĘG VI.

Okręg VI obejmuje dzielnicę miasta średnią linią rzeki Rawy od ul. L. Labusa w kierunku zachodnim do stawów, stąd linią powietrzną do ul. Badury, średnią linią ul. Badury do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego w kierunku zachodnim do granicy miasta, stąd granicą miasta w kierunku południowym do okr. I-go, granicą okręgu I-go do szosy Kochłowickiej, średnią linią szosy Kochłowickiej, w kierunku zachodnim do ul. Bocheńskiego, średnią linią ul. Bocheńskiego w kierunku północnym do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego w kierunku wschodnim do ul. Ks. Pośpiecha, średnią linią ul. Ks. Pośpiecha i ul. L. Labusa do rzeki Rawy.

OKRĘG VII.

Okręg VII obejmuje dzielnicę miasta od mostu kolejowego św. Jana, średnią linią ul. Plebiscytowej do ul. Jul. Ligonia, średnią linią ul. Ligonia, do ul. Sienkiewicza, średnią linią ul. Sienkiewicza do ul. Jagiellonskiej, średnią linią ul. Jagiellonskiej do ul. Reymonta, średnią linią ul. Reymonta, do ul. Powstańców, średnią linią ul. Powstańców do ul. Kościuszki, średnią linią ul. Kościuszki w kierunku południowym do szosy Kochłowickiej, średnią linią szosy Kochłowickiej w kierunku wschodnim do ul. Plebiscytowej, stąd linią powietrzną w kierunku południowym do granicy miasta, granicą miasta w kierunku wschodnim do ul. Murckowskiej, średnią linią ul. Murckowskiej, do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego do ul. Paderewskiego, średnią linią ul. Paderewskiego do ul. 1-go Maja, średnią linią ul. 1-go Maja do ul. Lubeckiego, średnią linią ul. Lubeckiego, do toru kolejowego, stąd średnią linią toru kolejowego do mostu kolejowego św. Jana.

OKRĘG VIII.

Okręg VIII obejmuje dzielnicę miasta średnią linią ul. L. Labusa i ul. Ks. Pośpiecha od rzeki Rawy do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego w kierunku zachodnim do ul. Bocheńskiego, średnią linią ul. Bocheńskiego w kierunku południowym do szosy Kochłowickiej, średnią linią ul. Kochłowickiej w kierunku wschodnim do ul. Kościuszki, średnią linią ul. Kościuszki, do ul. Kościelnej, średnią linią ul. Kościelnej do ul. Drzymały, średnią linią ul. Drzymały do ul. Żwirki i Wigury, średnia linią ul. Żwirki i Wigury do ul. Mikołowskiej, Mikołowska do ul. Raciborskiej, średnią linią ul. Pakuły do ul. Kozielskiej, średnią linią ul. Kozielskiej do toru kolejowego, stąd linią powietrzną w kierunku połnocnym do rzeki Rawy.

OKRĘG IX.

Okręg IX obejmuje dzielnicę miasta od północy średnią linią ul. Zamkowej w kierunku południowym do rzeki Rawy, średnią linią rzeki Rawy w kierunku zachodnim do stawów, stąd linią powietrzną do ul. Badury, średnią linią ul. Badury do toru kolejowego, średnią linią toru kolejowego w kierunku zachodnim do granicy miasta, granicą miasta w kierunku północnym do ul. Zamkowej.

Równocześnie uchylam podział miasta Katowic na 7 okręgów komisarskich zatwierdzony decyzją Urzędu Wojewódzkiego z dnia 27 lipca 1946 r. Nr. Przem. Adm. 791/46.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Wojewoda:
w/z Dr. Nantka-Namirski, Wicewojewoda.

27.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 6 grudnia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia opłat dziennych w szpitalach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło na zasadzie art. 35 ustawy o zakładach leczniczych z dnia 16 lipca 1937 r. (Dz. Ust. Śl. Nr 16 poz. 36) oraz art. 5 § 2 P. K. W. N. z dnia 23. XI. 1944 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 14, poz. 74) uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w szpitalach a w szczególności:

1) Szpital Miejski w Szopienicach:

Opłata dzienna w klasie III — 250.— zł — w klasie II 350.— zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych, samopłacących i innych.

Za leczenie chorych chirurgicznych podwyższa się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

2) Szpital Powiatowy w Tarnowskich-Górach:

Opłata dzienna w klasie III 350 zł — w klasie II 525 zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych, samopłacących i innych.

Za chorych leczonych na koszt Związku Wspierania Ubogich obniża się opłatę o 20% stawki dziennej.

Za leczenie chorych chirurgicznych podwyższa się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

3) Szpital OO Kamilianów w Tarnowskich-Górach:

Opłata dzienna w klasie III 350 zł — w klasie II 525 zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych, samopłacących i innych.

Za chorych leczonych na koszt Związku Wspierania Ubogich obniża się opłatę o 20% stawki dziennej.

Za leczenie chorych chirurgicznych podwyższa się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Za Wojewodę:
Dr F. Presser-Turski, Naczelnik Wydziału.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.
z dnia 6 grudnia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia opłat dziennych w szpitalach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło po myśli art. 5 § 2 dekretu P.K.W.N. z dnia 23. 11. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w **Szpitalu Miejskim w Głubczycach**, w następującej wysokości:

Opłata dzienna w klasie III 270 zł — w klasie II 370 zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych, samopłacących i innych.

Za leczenie chorych chirurgicznych podwyższa się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
Dr F. Presser-Turski, Naczelnik Wydziału.

28

OGŁOSZENIE.
URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
dnia 7 stycznia 1948 r. Nr Pom. A.-2/95/47

w sprawie nadania tytułu oraz uprawnień mierniczego przysięgłego.

Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbr. podaje do wiadomości, że na mocy ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15. VII. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 46. z dnia 18. IV. 1928 r. poz. 454) ob. Inż. **Janicki Józef** ur. 18. VIII. 1908 w Skoczowie, pow. cieszyńskiego, zamieszkały w Goduli pow. katowickiego, ul. Tiałowskiego 6, otrzymał dekret nadający mu tytuł oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego. Wymieniony złożył przepisana przysięgę dnia 19. XII. 1947 r.

Za Wojewodę:
(Inż. H. Leśniok) Naczelnik Wydziału

29.

STAROSTA POWIATOWY
Tarnogórski
Nr A. IV 2/3/47 Tarnowskie Góry, dnia 27. 12. 47 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie wpisu praw wodnych do księgi wodnej.

Na podstawie art. 1 dekretu o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy wodnej na cały obszar Województwa Śląskiego z dnia 11. IV. 47 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 142) z dniem 11. IV. 47 r. weszła w życie na terenie całego Województwa Śląskiego ustawa wodna z 19. IX. 22 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13. IV. 28 r. (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 574).

Zwracam uwagę na postanowienia ust. 1 art. 253 powyższej ustawy, a w szczególności na wygaśnięcie praw wodnych po upływie lat pięciu po wejściu w życie tej ustawy, jeżeli przedtem nie wniesiono podania o wpisanie ich do księgi wodnej.

Użytkowców wód płynących ostrzegam na zasadzie ust. 2 art. 253 cytowanej ustawy, by w terminie wyżej oznaczonym to jest najpóźniej do 10. IV. 1952 r. wnieśli podanie o wpisanie powyższych praw do księgi wodnej, prowadzonej we władzy wodnej I instancji to jest w Starostwie Powiatowym w Tarnowskich Górach.

Starosta: (Grzegorzek)

30.

OGŁOSZENIE
PREZYDENTA MIASTA KATOWIC

w sprawie ogólnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Katowic.

Na podstawie art. 25 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju

(Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) podaje się do wiadomości, że Zarząd Miejski w Katowicach przystępuje do sporządzenia ogólnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Katowic, na obszarze objętym granicami administracyjnymi miasta.

Zakres prac przy sporządzaniu tegoż planu obejmuje zagadnienia przewidziane w art. 5 ust. 2 pkt. 1, 2a, b, c, d, e, 4b, e i f wyżej wymienionego dekretu.

Zainteresowani mogą zaznajomić się z projektowanymi zasadami planu w czasie od 19. I. do 3. II. br. od godz. 10-tej do 13-tej w Zarządzie Miejskim, Wydział Techniczny (Oddział Pomiarów i Zabudowy) w Katowicach przy ul. Młyńskiej nr 4, pokój 618, w terminie zaś od 9 do 23 II. br. zgłaszać tamże wnioski dotyczące tegoż planu.

Prezydent Miasta: (—) A. Willner

31.
OGŁOSZENIE
PREZYDENTA MIASTA KATOWIC
w sprawie szczegółowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Katowic.

Na podstawie art. 25 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16 poz. 109) podaje się do wiadomości, że Zarząd Miejski w Katowicach przystępuje do sporządzenia szczegółowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, obejmującego regulacje i rozbudowę placu centralnego (Rynku), ul. Zamkowej na odcinku do ul. Chorzowskiej, oraz przyległych terenów.

Zakres prac przy sporządzeniu tegoż planu obejmuje zagadnienia przewidziane w art. 5 ust. 2 pkt. 2a, b, e, 3, 4a, b, c, d, e, f, i 6 wyżej wymienionego dekretu.

Zainteresowani mogą zaznajomić się z projektowanymi zasadami planu w czasie **od 19. I. do 3. II br.** w godzinach od 10-tej do 13-tej w Zarządzie Miejskim, Wydział Techniczny (Oddział Pomiarów i Zabudowy) w Katowicach przy ul. Młyńskiej nr 4, pokój 618, w terminie zaś **od 9 do 23 II. br.** zgłaszać tamże wnioski dotyczące tegoż planu.

Prezydent Miasta: (—) A. Willner

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE
Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach.

W myśl rozp. Ministra Sprawiedliwości z 27 11. 1945 r. Dz. U. R. P. Nr 53 został powołany na ławnika w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:

Mgr Adam Dawidowicz zamieszkały w Katowicach, ul. Drzymały 5.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie obywatelstwa polskiego, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Bielsku, na nazwisko Giertler Józefa — Bielsko, ul. Słowackiego 62. 501

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr III-b/3. wystawioną przez Zarząd Miejski w Gliwicach, na nazwisko Kupis Wacława — Gliwice. 503

Unieważnia się skradzione dokumenty: legitymację służbową Nr 5540/1, wydaną przez D.O.P. i T. — Katowice, dowód osobisty, wystawiony przez Zarząd Miejski — Tarnowskie Góry, zaświadczenie R. K. U. — Tarnowskie Góry o zwolnieniu od obowiązku wojskowego, świadectwo maturalne i inne dokumenty, na nazwisko Biskup Józef — Tarnowskie Góry, Czarna Huta. 505

Unieważnia się zgubione prawo jazdy Nr 13557, z dnia 16. III. 1946 r., wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na nazwisko Olszuk Józef, Gliwice. 1

Unieważnia się zgubione prawo jazdy (zielone) wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Skop Karol, Halemba, ulica Stalmacha 11. 2

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Praga" Nr rejestr. B-65345, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Bielsko — Bialską Fabrykę Maszyn Rolniczych w Bielsku, Paderewskiego 24. 3

Unieważnia się skradzione prawo jazdy wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Linek Karol — Nowa Wieś, ul. Karola Miarki 24. 4

Unieważnia się skradziony dowód rejestracyjny samochodu półciężarowego marki „Chevrolet" Nr rejestr. H-60026, Nr silnika 3559883, Nr podwozia 1842100889, wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na „Społem" Okręgowy Oddz. Mleczarsko-Jajczarski — Chorzów — Batory. 5

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową, Nr H-109, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, na nazwisko Horzelski Czesław — Czeladź, Bytomska 53. 6

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr 210, wystawioną przez Zarząd Miejski w Zawierciu, na nazwisko Opatowicz Anna — Zawiercie, ulica Fabryczna 20. 7

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną samochodu marki „Autocar" Nr rejestr. A-60903, Nr silnika 1232359, Nr podwozia A-9208, oraz kartę rejestracyjną przyczepki, Nr rejestr. 60041, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Państwowe Przedsiębiorstwo Budowlane Katowice, Matejki 3. 8

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu „Oświęcim-Praga" Nr rejestr. H-61486. wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Firmę „Zakonżel" w Chorzowie. 9

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr 829/1, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach na nazwisko Sławiński Kazimierz — Gliwice. 10

Unieważnia się 2 skradzione legitymacje służbowe, wystawione przez Zarząd Miejski w Sosnowcu, na nazwisko Radziejewska Janina i Ganciarz Maria — Sosnowiec. 11

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red. pok. 250, tel. 120 i 374. Adm. pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJE: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA roczna 1200.— zł. Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się. Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 50.— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54. R—30004